

KS. RACZKOWSKI ALEKSANDER JÓZEF (1843-1905)

Urodził się 4 lipca 1848 roku w Kiełczewie koło Kościana, w rodzinie nauczyciela ludowego Jana Nepomucena i Franciszki z domu Leichner. Do szkoły ludowej uczęszczał w Kościanie, a maturę uzyskał 16 marca 1869 roku w Poznaniu, w Gimnazjum św. Marii Magdaleny. Podjął następnie studia teologiczne w Arcybiskupim Seminarium Duchownym w Poznaniu i Gnieźnie. Święcenia kapłańskie przyjął 13 lipca 1873 roku. Właśnie zaczęły obowiązywać „ustawy majowe” rozpoczynające okres kulturkampfu.

Po wyświęceniu skierowany został na wikariat w Kębłowie, wykonywał tam obowiązki duszpasterskie wbrew prawom antykościelnym. Z tego powodu narażał się na szykany ze strony władz zaborczych. W 1874 roku otrzymał zakaz pobytu w powiatach międzychodzkiem i międzyrzeckim. Pewien czas przebywał u księdza Gimzickiego w Wielichowie oraz w Babimoście. Za odprawianie w Wielichowie cichych mszy świętych karany był więzieniem. Utrzymywał się wtedy z ofiar wierznych i przy ich wsparciu wykonywał posługi duszpasterskie. Dłuższy czas przebywał poza Wielkopolską na przymusowej banicji, mianowicie we Wrocławiu i w Małopolsce. Wrócił w roku 1886, po ustaniu kulturkampfu.

21 października 1886 roku otrzymał przydział na wikariat w Rakoniewicach. 6 czerwca 1887 roku zaś został przeniesiony do Środy jako wikariusz i mansjonarz. 11 sierpnia 1890 roku otrzymał funkcję administratora parafii Poniec. Po dwóch latach, 8 kwietnia 1892 roku, otrzymał probostwo w Gozdowie. Wzorowo prowadził parafię, odnawiając kościół, przykładowo też prowadził gospodarstwo plebańskie, dając przykład miejscowym włościanom, co podnosiło kulturę rolną w okolicy. Od 1894 roku był członkiem Poznańskiego Towarzystwa Przyjaciół Nauk. Wspierał działalność Towarzystwa Pomocy Naukowej im. Karola Marcinkowskiego jako członek prawdopodobnie od roku 1894. W testamencie hojnie obdarzył fundusz żelazny towarzystwa.

Zmarł 6 listopada 1905 roku, pochowany został w Gozdowie.